Montilivi viu una jornada de futbol marcada pels retorns

CARLES ROSELLGIRONA

Va ser la tarda dels ex. La dels vells coneguts. Dels retrobaments, abraçades i sensacions a flor de pell. Ja no només perquè Alfredo Ortuño era la gran amenaça del Mallorca, ni perquè Óscar Díaz s'ho mirava des de la banqueta. Dues institucions que han passat pel Girona en els últims anys, tampoc van voler-se perdre la cita. Amb més o menys protagonisme, però tant Javi Acuña com Fran Sandaza, van ser a Montilivi. Tots dos, obertament i sense embuts, van recordar com de feliços van ser aquí, deixant clar que no els faria res tornar a vestir, algun dia, la samarreta blanc-i-vermella.

Perquè a Girona és on Acuña i on també Sandaza han explotat. On van posar-se, al seu dia, a l'aparador estatal i també internacional. A base de gols van guanyar-se a pols l'estima de l'afició, com també l'opció de triar un nou destí, que mai va ser Montilivi. L'experiment, a cap d'ells, els va acabar de funcionar. Si més no, a nivell esportiu; sí pel que fa a la butxaca. I ara, mentre un no té equip i l'altre pateix perquè el Mallorca no baixi, pensen que un suposat retorn els aniria la mar de bé. I si no ho tenien massa clar, l'experiència que els va tocar viure ahir va servir de confirmació.

Des de la gespa ho va viure Acuña. Era la primera vegada que trepitjava Montilivi. L'estiu del 2013, després de fregar l'ascens a Primera amb aquell Girona de Rubi i de marcar un grapat de gols, va marxar seduït per una oferta marejant del futbol anglès. En només tres anys, va vestir les samarretes del Watford, Osasuna, Granada, Olimpia i Mallorca. Massa voltes per a un davanter que aquest mes vinent en farà 28. Ahir va saltar al camp al minut 67, substituint Pereira. No va ajudar el seu equip a empatar el partit, però sí que va pressionar, córrer i saltar com ho solia fer unes temporades enrere, en aquell mateix estadi. "Ha estat una sensació estranya jugar contra el Girona", deia el paraguaià a la zona mixta. Allà, després de fer-se un munt de fotografies i de rebre el caliu de la gent, es va deixar anar: "Estic molt content de poder tornar aquí i m'han vingut al cap molts records. Ha estat emocionant. Estic agraït per l'estima que em té l'afició. Sempre m'hi he sentit feliç, hi vaig viure dos anys excel·lents". Gairebé no va ser necessari preguntar-li per si li agradaria tornar. Ell mateix semblava tenir ganes de dir-ho: "Per descomptat que en tinc ganes. Estaria encantat. Als amics i companys que tinc aquí ja els ho he dit. Acabo contracte i no sé si seguiré. Pot passar de tot. De moment, lluitaré perquè el Mallorca no baixi".

Més recent ho té tot plegat Fran Sandaza. Fins fa quatre dies, com aquell que diu, era el pitxitxi del Girona i va viure el dramàtic ascens frustat a Primera. L'estiu passat, tot i l'oferta per renovar, va decidir marxar al Japó. Una experiència exòtica que no li va sortir com ell volia i ara, sense equip després de rescindir, és a l'espera de resoldre el seu futur. Ahir, va passar-se per Montilivi, per veure "el meu Girona", com ell mateix el definia. "He vingut per veure'ls guanyar i així ha sigut. Estic molt content". Deia estar "emocionat" després de "veure a tot el món" i retrobar-se amb "antics amics". Assegurava que veient el partit des de la tribuna sentia "enveja" i una "sensació estranya". I com Acuña, admetia que tornar és una possibilitat. "El Girona és el meu equip i també el de la meva família. Hi vaig estar molt bé. Des del Japó a vegades m'aixecava a les tres de la matinada per veure'ls. La porta del retorn està oberta. Seria un plaer i mai se sap què és el que pot passar".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/05/22/montilivi-viu-jornada-futbol-marcada/784555.html?utm_source=rss